

Kruis

Papa noemde haar liefkozend Mimi en wij moesten dat ook te doen. 'Het lijkt een beetje op mama, maar is het toch niet echt.' Daarmee zat papa er wel heel erg naast. De vrouw leek totaal niet op mama; niet van buiten –ze was bottig waar ze rond hoorde te zijn- en niet van binnen –door haar aderen stroomde hoogstens de vervuilde Veules. Geen Wolga

In het echt heette ze Minette en ze kwam uit Veules-les Roses, een gat vlakbij Dieppe. Vuile rozen, noemde ik het. Venja maakte daar diep vuile rozen van.

Wie Miniem had bedacht weet ik niet meer. Volgens mij begon Venja daarmee, maar zij bezwoer me dat ik het was. Eerst hoorde Miniem het niet eens met haar frêle Franse oortjes. Maar toen een van ons er een keer Minuscuul van maakte, keek ze ons bevreemd aan. Het bleek een Frans woord te zijn, dat hadden we natuurlijk best kunnen weten, hoeveel lessen Frans hadden we nou al niet gehad?

Door mama's bloed bruijste de Wolga. Vreemd genoeg begon mama toen ze ziek werd steeds meer te zingen. *Alleen, wieder allein. Einsam wie immer.* We hadden toen geen idee wat het betekende, het leek helemaal niet op de Russische liedjes die mama normaal altijd zong. Hoe oud waren we toen het begon, zes? Zeven? We zongen om het hardst mee, het was een geweldige melodie waarbij je heerlijk kon uithalen. Maar hoe meer mama zong, hoe verder ze wegdreef met haar bedroefde ogen, mee op de stroming van haar Wolgalied. Tot ze op een dag niet meer te zien was, geen stipje was er van haar over. Dat is gelogen. Venja en ik hebben een foto van haar in ons babyboek, Venja aan de ene borst, ik aan de andere. Alle drie hebben we zwart haar en Venja beweert dat zij de baby is met het rode rompertje aan, maar de rode ben ik; Venja is de roze.

We deden voor elkaar alsof we zeker wisten dat mama terug zou komen om ons te halen en daarom moest Miniem weg.

Munt

'Borsjtsj!' Het woord deed me kokhalzen. Snel hakte ik de aardbeien in kleine stukjes. De vruchten waren te zacht om mijn woede op te koelen; veel te eenvoudig gaven ze zich over aan het pasgeslepen lemmet. Hun rode sap vormde een bangelijk plasje op de witplastic snijplank. De kiwi kleurde het rode sap groen, het sap van de mango kleefde vooral aan mijn vingers. Ik likte ze af. Borsjtsj. Als dank voor het gebaar van de meiden, had ik beloofd een licht verteerbaar, maar onvergetelijk dessert maken. Sabayonne, zoals mijn vader het vroeger maakte, met een beetje van mezelf erin. Met zijn diabetes kon Hans dat toetje onmogelijk eten. Ach wat spijtig nou. Zelf kon ik makkelijk weigeren, ik at immers nooit een nagerecht, er moest iemand aan zijn lijn denken, en na die overheerlijke Borsjtsj kon ik echt geen sabayonne meer zien, dat was heel geloofwaardig.

De geur van de pruttelende soep vulde de keuken terwijl ik de kruisemunt versnipperde. De zware koollucht sloeg me op de keel, maar ik was vastbesloten me daar niets van aan te trekken, aan mij zou het niet liggen, ik was als altijd *très agréable*.

'De meiden zijn prima koks, dat zul je zien. Hun moeder was ook een ster in de keuken.' Ja ja. Als je alle Russen die kunnen koken in een rij voor mijn fornuis zou zetten, haalden ze nog niet de overkant van de keuken. En die is zo groot als een petit garage waar ternauwernood een petit renault in past. Niet dat de deuren dan nog open kunnen.

Hun moeder. Een plompe Russin met zulke priemende ogen dat ik haar portret nog geen uur nadat ik bij Hans was ingetrokken, in een verre la had gesmeten. Het glas van het fotolijstje was daarbij gebarsten en had me in de vingers gesneden, maar aan bijgeloof deed ik niet. Uit het oog, uit het hart, was de bedoeling,

We wisten best dat we mama nooit meer zouden zien, maar Miniem moest toch verdwijnen. Hoe ze magertjes door ons huis liep, pronkend met haar iele enkeltjes. Hoe haar stem klonk als ze ons aan tafel riep. Venja! Vaida! Manger! Ze wist donders goed dat ze geen Frans tegen ons moest praten. Hoe mijn vader naar haar keek en zelfs onder onze ogen met haar veel te smalle vingers zat te spelen. Zijn handen moesten aan mama zitten. Miniem moest weg.

Het idee kwam van Venja nadat we een keer onze maag probeerden te vullen met de waterige uiensoep van Miniem. We zouden haar eens laten zien hoe soep hoorde te zijn. Borsjtsj gingen we voor haar maken, heerlijke voedzame Borsjtsj. Miniem had onzeker giechelend tegengestribbeld, haar benige hand op de plek waar haar buik hoorde te zitten. 'Borst? Dat klinkt wel erg zwaar op de maag.' Papa zag onze toenadering wel zitten. 'Toe, Mimi, Borsjtsj is heerlijk. Die kinderen willen je verwennen. Ze hebben nu eenmaal Russisch bloed en houden van stevige kost. Je kunt toch een klein kommetje proberen?'

En zo geschiedde. Venja sneed de kool in stukken en ik hakte de bieten. Nadat we de homp vlees doormidden hadden gezaagd, namen we elk een helft voor onze rekening. We waren precies tegelijk klaar. Met alle andere ingrediënten deden we het in mama's soeppan, die haar wonderlijke verdwijning had overleefd. Om de smaak van de pindakaas te verbloemen, strooiden we rijkelijk met peterselie, kruizemunt en tijm. Het smaakte voortreffelijk, zelfs iemand met een allergie zou hiervan smullen. Papa zou versteld staan. En van Miniem zou weldra nog slechts een herinnering aan een stipje over zijn.

We proberen ons lachen in te houden, Venja en ik, maar ik zie aan haar voorhoofd dat zij er net zo'n moeite mee heeft als ik. Papa zit hysterisch te doen in de woonkamer, wachtend op de ambulance, maar wij weten dat het te laat is en we hebben nog honger; zin in een toetje. De sabayonne van Miniem is goed gelukt, zoiets lekkers heeft ze nooit eerder voor ons gemaakt. Dat is dan wel weer jammer. Maar mama gaat vast nog lekkerder voor ons koken.

maar die vlieger ging niet op doordat Hans steeds weer aan zijn ex werd herinnerd als hij zijn dochters zag. Ze hadden bijvoorbeeld dezelfde priemende ogen. Alsof twee paar zwarte kolen me achtervolgden tot ik verschroeid was. Ik wist ook nooit wie wie was. Vaida leek zich iets modieuzer te kleden dan Venja, maar soms was dat ook weer andersom. Gek werd ik ervan. En dan de blikken die hun vader op hen wierp. Hij had me verzekerd dat hij mijn slanke lijf geweldig vond, maar dan zag ik zijn ogen rusten op de welvingen die boven Venja's broekband uitpuilden, of op de vlezige schouders van Vaida, om over hun andere rondingen maar te zwijgen. Ze deden hem aan Olga denken, dat begreep ik maar al te goed. Hoe kon hij nog van die gekkin houden? Nadat ze hem toch echt met die twee salopes had laten zitten?

Die meiden waren net zo gek als hun verwekster. Hoe ze dweepten met het dorpje Oetsjma, waar hun moeder naar was teruggekeerd en waarvan ze zeker wisten dat hun toekomst daar lag. Toevallig weet ik wel iets van de wereld en in die kleine Russische dorpjes is het leven een en al ellende, iedereen is er stomdronken en ze schijten allemaal in de achtertuin. Zelfs Hans keek geschokt toe ik dat zei, maar excusez-moi, ik had het wel even gehad met die hooghartige *putes* van hem. Zelfs ik kan niet altijd onberispelijk blijven.

Nog een geluk trouwens dat ik dat glas gewoon had laten liggen. Geen hond had ooit meer in dat laatste gekeken blijkbaar. Het was prachtig dun glas, de blender zou er geen enkele moeite mee hebben en anders had ik altijd nog de vijzel.